

# SZOLNOKI LAPOK.

TÁRSADALMI HETILAP.

## Előfizetési arak:

Egész évre . . . 8 kor.  
Félévre . . . . 4 kor.

Negyedévre . . . 2 kor.  
Egyes szám ára. 16 fill.

Felelős szerkesztő:

HÁY GEZA.

= MEGJELENIK MINDEN VASARNAP. =

Szerkesztőség telefonszáma . . . . 52.  
Kiadóhivatal telefonszáma . . . . 56.

Nyit-ter sora 1 korona

## Kléger József.

A szolnoki törvényszék új vezetője: Sárkány József elnök, mint a nagy útra küldött hadi naszád kapitánya, úgy látszik, útközben »a tengeren« felbontandó parancsokat hozott magával és előre meghatározott időben egyenkint bontogatja fel a kuvertet. — Mint mondják, az egyik ilyenben az is meg volt írva, hogy a hatáskörébe tartozó, magas kort ért bírának tapintatos módon köszönje meg eddigi hívséges munkájukat és midőn érdemeiket a legzsenerózusabban méltányolta, az igazságügyi kormányzat nevében adja tudtukra, hogy itt a pihenés ideje, a magyar állam nem rabszolgatartó, mely végkimerülésig dolgoztatja embereit, hanem jó-ságos munkaadó, mely azt kívánja, hogy önfeláldozó szolgálói életük alkonyát gondtalan nyugalomban éljék le, azon általános tisztelettel, hálival dédelgetve, melyet hazájuk vitális érdekeinek megvédésében, megőrzésében a társadalomtól méltán kiérdemelnek, megvárhatnak, meg is kapnak.

Ilyeneket beszélnek hetek óta több, kevesebb diszkreczióval. Neveket emlegetnek, jósolnak, — de természetesen minden felelősség nélkül. Mi, kik felelősséggel irunk, nem vehetjük tudomásul ezeket a mendemondákat, mi az ilyenekben csak tényeket regisztrálhatunk, csak megtörtént dolgok felett mondhatjuk meg szerény véleményünket.

Egy ilyen tény következett be, midőn törvényszékünk közszeretetlen álló, kiváló bírása: Kléger József múlt hó 25-én beadta kérvényét nyugdíjaztatásáért. Ezt az ujság már hivatásának természeténél fogva sem hallgathatja el addig, míg azt a megtörténtek után lassan kullogó hivatalos lap teszi közhírré.

Kléger József törvényszéki bíró tehát nyugdíjba megy. Miután maga kérte nyugdíjaztatását, nem labdázunk a szenzációs kombinációkkal. Elhisszük, hogy az öreg úr kifáradt, nyugalomra vágyódik, azért kéri penzióját, melyért derekasan megszolgált.

Mély, leküzdhetlen szomorúsággal vesszük tudomásul. A mulandóság szele csap meg bennünket és a fokozatos elárvulás érzete vesz önkénytelenül erőt rajtunk, midőn legjobbjainkat egyenkint visszavonulni látjuk arról a küzdterről, hol ernyedetlenül harcoltak igazainkért és bizva tudtuk, hogy mindig győzedelmesen. Nem áltatjuk magunkat azzal a közhelylyel, hogy mindenki pótolható. A vezér manipulus legderekkabb triariussa lépett ki a sorból, midőn a kannabéval cseréli fel a kasztrumot, legiónkat nagy veszteség érte. Galea, lorika, skutum, gladius és pilum jön helyébe, tudjuk, de az az ember többé nem . . .

Kléger József távozása törvényszékünkötől nem egyszerű nyugdíjaztatás, ez esemény.

De mindenek előtt a »honesto dimissio« érczlapjainak átadásakor, melyek eredetijét a salus rei publicae templomában szegezzük ki, hajtsuk meg a vexillumot, a signumokat.

Egész magyar ember hagyja el az arczellt, olyan magyar ember, minőt pazar kedvében az Uristen a múlt század első felében garmadával azért teremtett, hogy a szabad emberiség önértetét egy magasztos époszszaal erősítse, gazdagítsa.

Más fizikum, más lélek, más sziv, más fantázia . . .

Megmaradt meteorok, melyek kihült vasából a legjobb kard készül és eke is, ha van oly gazdag ország, mely ezt a fényűzést megbirja. Magyarország ezt is győzte

Az ujjászületés nagy évében szinarany fiatalágunk eldobta a könyvet, kitódult az iskolák padjaiból, a hosszú méták selymes gyepéről vágatott az öldöklés vérvirágos mezejére. Az ébredő, kelyhet nyitó élet elrohant halált osztani, dermesztő halált keresni. Sűrűn találtak egymással. Sok ezer halmocska süppedt le, simult el azóta e névtelen félistenek fölött.

Kléger is ott hagyta a longát, lóra pattant, kardot rántott és ama mesés tavaszon Kápolnától Komáromig fáradhatlan arató volt, kéve, kereszt számra vágta a dicsőséget, azután egy egész, hosszú munkás életen át betakarítani segített soha nem lankadó lelkesedéssel a haza csürjébe, granáriumába ezt a drága vérverejtéssel áztatott termést, mely a nemzet élete volt.

Hogy a komáromi piaczon könnyezve otthagya a Szűz Máriás lobogót, hazajött a jász földre, dologba állott, segített az üszköket oltani, a törmeléket eltakarítani, anyagot hordani és felépíteni az új Magyarországot.

Mint autódidakta munkaközben, pihenés helyett szedte elő a könyvet, mint szülőföldje három virágzó népes községének nagy elfoglaltságú jegyzője, majd mint a jászokun kerületek telekkönyvvezetője tanult és szerezte meg az oklevelet, hogy később mint bíró, a leg-sajátosabb birtokviszonyok között, egy külön jogfejlődés multjának útrontóiban nagy kitartással kereste és találja az igazság vezérfonalát. Átvezette a speciális, elavult, érvényvesztett multat nagy tudással, szerencsés kézzel az általános, modern jelenbe. Ezek a babérok is felérnek a csatákban szerettekkel.

Midőn megszüntették a jászberényi törvényszéket és a szolnokit szervezték, bármennyire is fájt neki, készségesen elhagyta szülőföldjét, hogy befejezze a megkezdett munkát, melyhez a helyi viszonyok teljes

ismerése feltétlenül szükséges volt. Mit csinált volna valami idegen a váltság forintokkal, a kötelekkel, ölelkel, póznákkal, nyilakkal? Egy nemzedéket kellett átnevelni a régi fogalomkorból az újba. Kléger ezt megtette, csendesen, zajtalanul, hivalkodás nélkül népe iránti rajongó szeretete lelkesedésével.

Az idő feltartóztatlanul haladt, egyik homokszem pergett le a másik után, a délczeg Lehel huszárkapitány izmai ugyan nem engedtek, gerince nem hajlott egy vonalnyira sem, de hetvenszer hullott a hó fejére és bármily forró volt is e fej, maradtak rajta pelyhek . . . Más idők, más viszonyok, más emberek. A megmaradt tegnapi legendák kezdik magukat kényelmetlenül, idegennek érezni a ma hideg, önző, szédületes rohamában.

A mű be volt fejezve, a magyar király megköszönte a munkát, kitüntette elismerése látható jelével. Ideje leülni. — Mikor mértföldek százait vándorolta át embertársaiért, néhány rövid arasznyit élhet magának is. Mondjuk, azt gondolja most az öreg Kléger. És ha azt gondolja, nem szabad rajta csudálkoznunk.

Hallgattassuk el önzésünket, mely szüntelen azt sugja, hogy még most is erős, elpusztíthatatlan szervezet, ne eresszük a veteránust, mert pótolhatlan, miután nagy néha még most is hazajárnak ami régi jászkun birtokviszonyainak lelkei, ki tudja majd azokat elüzni? Legyen ez a Sárkány ur dolga.

Mi adjuk meg a homesta dimissiót és hódoló tisztelettel hajtsuk meg lobogóinkat.

A jászok és kunok pedig, kik legtöbbet vesztenek, a konvencionális banketten kívül, találjanak melegségben szivesebb módját hálájuk manifesztálásának.

Nagyon, de nagyon megérdemli tőlük Kléger, midőn partra száll és bevonja vitorláját.

**Hirdetmény.** Szolnok város adóhivatala részéről közhirrre tétetik, hogy az 1902. évre érvényes I.—II. oszt. kereseti adókat magában foglaló kivetési lajstrom a városi adóhivatal helyiségében 1902. évi április 24. napjától május 2-ik napjáig terjedő 8 napi időtartamra közszemlére kitétetett; erről az adózó közönség azzal értesítettik, hogy kivetési lajstromot jelzett 8 napon át a hivatalos órák alatt betekinthez és amennyiben a kivetést sérelmesnek találja, felszólamlását 15 nap alatt írásban annyival is inkább adja be, mert ellenesben az elkésetten beérkezett felszólamlás figyelembe vétetni nem fog. Felhivatik továbbá az adózó közönség, hogy adókönyvecskéjét az adó előírása végett mutassa be.

**Hirdetmény.** Szolnok város adóhivatala által közhirrre tétetik, hogy az 1902. évre érvényes IV. ker. kereseti adót magában foglaló kivetési lajstrom a városi adóhivatal helyiségében 1902. évi április hó 24. napjától május hó 2-ik napjáig terjedő 8 napi időtartamra közszemlére kitétetett; erről az adózó közönség azzal értesítettik, hogy a kivetési lajstromot 8 napon át a hivatalos órák alatt betekinthez és amennyiben a kivetést sérelmesnek találja, felszólamlását és pedig: a) az, ki ezen adónemmel már a múlt évben megróva volt, a lajstrom kitételének napját, és b) az, ki ezen adóval a folyó évben első ízben rovatott meg, adótartozásának az adókönyvecskébe történt bejegyzést követő 15 nap alatt a közigazgatási bizottsághoz címelve, a magy. kir. Pénzügyigazgatóságnál beadhatja, mert ellenesben az elkésetten beérkezett felszólamlás figyelembe vétetni nem fog. Felhivatik továbbá az adózó közönség, hogy adókönyvecskéjét az adó előírása végett mutassa be.

**Hirdetmény.** Szolnok város adóhivatala által közhirrre tétetik, hogy az 1902. évre érvényes tőkekamat- és

járadékadót magában foglaló kivetési lajstrom a városi adóhivatal helyiségében 1902. évi április hó 24. napjától május hó 2-ik napjáig terjedő 8 napi időtartamra közszemlére kitétetett; erről az adózó közönség azzal értesítettik, hogy a kivetési lajstromot jelzett 8 napon át a hivatalos órák alatt betekinthez és amennyiben a kivetést sérelmesnek találja, felszólamlását és pedig: a) az, ki ezen adónemmel már a múlt évben megróva volt, a lajstrom kitételének napját, és b) az, ki ezen adóval a folyó évben első ízben rovatott meg, adótartozásának az adókönyvecskébe történt bejegyzést követő 15 nap alatt a közigazgatási bizottsághoz címelve, a magy. kir. Pénzügyigazgatóságnál beadhatja, mert ellenesben az elkésetten beérkezett felszólamlás figyelembe vétetni nem fog. Felhivatik továbbá az adózó közönség, hogy adókönyvecskéjét az adó előírása végett mutassa be.

## Városunk köztisztaságáról.

Kálmán, a nagy filozófus magyar király azt tartotta, hogy arról, a mi nincs, ne tevődjék említés. A boszorkányok tekintetében deoretumba is foglalta és ez a korát felvilágosodásban messze meghaladó törvény halhatatlanná tette dicsőségét. Hanem ha szolnoki lakos lett volna, okvetetlenül eltér ettől az elvtől. Szóba hoz olyat, ami nincs: a köztisztaságot.

Elszomorító általános tapasztalatokra mindenkit minden lépten-nyomon rákényszerít az ítélés, de még nem hallottuk kifejezését annak a tapasztalatnak, hogy e nagy hiányosságba belenyugodni megtanítja a szolnoki közönséget, egy sajátságos apathia, mely közelirokságban áll a predesztinációval. Ez mint valami öröklékeny és gyógyíthatlan betegség száll át nemzedékről nemzedékre és a nagy múltú, valószínűleg még nagyobb jövőjű alföldi város, ha dicsérendő megfigyeléssel sok akadályát észreveszi a haladásnak, ha méltányolandó buzgósággal igyekszik is lerombolni az útját álló gátakat, mint a szinvak egyes szint, sohasem veszi észre a köztisztaság teljes hiányát és így természetesen nem észleli a nyomoruságos közegészségi viszonyokat sem. Ha készséget mutat is minden bajon lehetőleg segíteni, ezt az annyira veszedelmes bajt egyszerűen nem veszi tudomásul, meg nem mozdul elhárítására.

Pedig már e tekintetben történelmi figyelmeztetéseket is kapott, még pedig keserveseket.

Az utolsó két száz év alatt — azért nem nyúlunk régebbre vissza, mert nincsenek adatok, — az országot bármily nagy epidemia látogatta meg, Szolnokon mindég kellemes otthont talált, mindég hosszasan meglakta, mindég teljes erejéből pusztított. A legutóbbi kolera nagymérvű elharapódzása is a kimondhatatlan szennynek tulajdonítható.

A későbbi vaskanczellár: Bismarck, midőn az ötvenes években Magyarországon utazott, felemlíti ezt a szolnoki piszkot, különösen feltűnt neki, nem lehetett tehát valami közönséges dolog, mikor más városokat is látott itt a magyar alföldön.

Mikor 1876-ban a XXXIII. törvényezikket megalkották, mely Szolnokot megyeszékhelylyé emelte és jövőjének alapját rakta le, városunk elleni egyik főérvül Szolnok hallatlan moeskat hozták fel és fővédelmezőnk, Gorove, nem tudott eléggé fogadkozni, ígéretet, hogy már megkezdődött a reform, majd másként lesz ezentúl, minden jóra fordul. Szegény Gorove hazugságban maradt. Egy negyedszázad telt el azóta, hogy érdekünkben a poklot jó feltételekkel kövezte, azóta sem következtek annyit Szolnokon! — és e tekintetben nem történt épenséggel semmi sem. Minden maradt a régi-ben: azaz romlottak a viszonyok, mert a lakosság szaporodott és e szaporodás arányában nem terjeszkedvén a város, ugyanazon helyre több ember szorult össze és fokozta a mizériát.

Templomok, paloták, diszes szállók, magánházak, épületek, betonjárdák hálózata vont a város főutcait, artézi-kutakat furtak, villanyvilágítás fénylik a legelhagyatottabb zugokban is, de ez a villanyvilágítás a helybeli gondolkozva figyelőnek vagy még inkább az idegen kíváncsi látogatónak azt a rémséges és undorító szemetet mutatja éjjel is, melyet nappal sem igyekezünk eltakarítani, vagy csak elrejtteni

magában a belvárosban, nem egy mellék utcánk, tudományosan illedelmeskedve valóságos „kjökkenmödding“, mely — ha valamely hihetetlen katasztrófa folytán arról a vidékről minden történelmi felvilágosítás elveszne, — késő évezredek archaeogusai előtt a legpontosabb minuciozítással felfedné kulturánkat, átszolgáltatta, mint híres dán elődjeik, életmódunk minden nyomát, a bölesőtől a sirig.

És folytatva a hasonlatot: ha „büzlük valami Dániában“, Szolnok mindenesetre tultesz a cimberék ős hazáján, itt sok minden büzlük.

Nem keressük az ilyen szenzációt, nem kutatunk — Isten ments! — a Csíszlikóban, a Tisza partján, az Ó-vár környékén, szóval a periférián, mert hiszen e tekintetben Páris sem képez kivételt, hanem csak a belvárosról akarunk írni. Itt a város közepén is oly botrányos állapotok uralkodnak, hogy komoly, igazságos megítéléssel nemcsak a látóvalókon kell elborzadnunk, hanem még sokkal inkább közönbösségünkön.

Már a vasutól bejövet egy-egy félre pillantás a mellékutczákba, mesés mocskosságokat mutat az érkezőnek. Hiába reménykedik, hogy beljebb jutva vigasztalóbb képet lát, a főtér állandó kofatanyája, fiakker telepe, az artézikut pocsolyakörnyezete, sorsára, a szabad erjedésre bocsátott mindenféle növényi és állati hulladékkal, nem fogja kitörülni az első benyomást. Ha azután az ott lévő hotelba száll és történetesen szükségből olyan szobát kap, mely a hátsó udvarba nyílik, szinte tűnődni fog, hogy nem-e Perzsiába, Teheránba jutott, hol a köztisztaság az anyatermészet lassú, de biztos és annál illatosabb rothantó módszerére van bízva? Valószínű, a mielőbb megfürdés vágya fog benne ébredni és vezeteti magát valami pikkolóval a „legrövidebb uton“ a fürdőbe. Ez azután egy közön át kalauzolja, melynek bejáratánál sok ócska vas között, nagy lendkerékkel ellátott stransportábilis bódében egy életunt slaiser trónol. Néhány lépést még járdán halad, azután az is végett ér egy keresztbe a közepére állított táblánál, melyen: „Ezen hely berondítása és a szemet lerakása tilos!“

Azután következik elképzeltetlen változatban és süriőségben mindaz, a mi „tilos!“

Ázsia, valóságos hamisítatlan Ázsia.

Az emberek fogynak, a kósza, esellengő éhes kutyák szaporodnak. Nagy szorgalommal turkálják át a gyarapodást, mely ugyancsak ad munkát és viszonylagos keresetet ennek a négy lábú szemétkotró hadnak. Szobák, udvarok, istállók szürke söpredékén ezer színű tarkaságot himez az emberi ruházat mindenféle részének, számtalan fajának végmaradványa a néhai czilinderből, az egykor kaczer és hajdan atlasz báliczipő, rongyos, piszkos felég. Az úri ház elkényeztetett eselédsege által kidobott tartárszószos tokfarkával intim ismeretséget köt az ószeres kis lánya által fazekastól elejtett hablevés; plakátok szivárványszínű foszlányaival a tavaszi szélben fogócskát játszik a tisztes Károlyi Gáspár, a komikus Fliegende Blätter, egy komor alispáni rendelet, unalmas vasúti utmutató rongya, kedélyes játékkat irigykedve nézi a hivatalos kullancs, mely megmagyarázhatatlan okokból valamelyik sarokban leragadt. Egy fordulónál, melyekben e köz a meglepetéseknél is gazdagabb, hordónyi a bójtben el nem kelt és hasznavehetetlenné vált „ruszni“, ejtdik esendesen, míg kissé távolabb életunt macska földimaradványait nagy szorgalommal igyekeznek csontvázra praeparálni fűrgé bogárkák és kukaczkok ezrei; mindezek között a gátaktól, falaktól befelé a tekergős középvnalig a paraj, lapu, belindek e proletárok igyekeznek minél nagyobb tért foglalni és több, kevesebb sikerrel eltakarni olyan dolgokat, melyeket megemlíteni sem lehet. Myriad légy zümmög, röpköd, gyűjt és siet elszállítani a fertőző anyagokat . . . . .

És ebben az izléstelenül reális leírásban egy szó sem állít valótlaniságot, még csak nem is túloz, sőt mérsékel, elhallgat, mert sok van ebben a közben, amit sem a papír, sem a nyomdafesték nem bír meg.

Ez a köz ilyen: Ez a köz a belváros-kellő közepén van. Ez a köz forgalmat közvetít, mert a főtérről a Schefftsik-féle malomhoz, színházhoz, redoutehoz, vendéglőhöz, fürdőhöz vezet. Ezt a közét meglátja borzadva igen sok idegen, de nem látja egyetlenegy szolnoki sem. Ha látnák, tennének

róla. Az előjáróság vagy rendőrség, ügylátszik, látta valamikor, mert az említett tilalmi táblát spēkelte oda, de az a pózna kórhadtságából és deszka kopottságából ítélve, régesrégen lehetett . . . . . azóta nem látja és valószínűleg igen nyugodtan tovább esibukol.

Valami szemesebb, régiebb nemzedék elnevezte nagy önzetlen őszinteséggel „büdös köz“-nek. Ma is így hívják, de többé nem jellemzik, hozzászóktak. A szolnoki már el sem tudja képzelni Szolnokot „büdös köz nélkül és sok ilyen бүдös köz nélkül“. Ez adja meg a haute gout-t és az aremiát.

De hát mégis segíteni kellene a bajon. Azért irtuk ezt a nekünk sem valami kellemes cikket, hogy felhívjuk a figyelmet ezekre a mikroba és bakterium tenyészdekre és óvodákra. És vetünk is oda két megjegyzést.

Komárom igen tiszta város. Ingyért tisztítja éjjelenként egy almás-fűzitői nagybirtokos, ki az összes szemetet, hulladékokat, mint legkiválóbb trágyát, a Duna melléki nagy konyhakertészetében használja fel és versenyképes termékeit magas áron adja el Bécsben.

Szolnok sines messzebb Budapesthez, mint Komárom Bécshez, a Tisza sem rosszabb öntöző, mint a Duna, a szolnoki föld sem silányabb, mint a fűzitői, ha szakmunkásokat ott ki lehetett képezni, itt is lehet. Budapest sem sokkal gyengébb piac, mint a bécsi. Nem lenne jó azt a komáromi ideát ide átplántálni?

Ha nem tudja megcsinálni magánember, létesíteni kell részvényekkel.

A másik pedig, hogy ha rendőrségünk — (melyet, ha említett idegenünk valami ügyben, bajban felkeres, a város-ház udvarának garnirungjától megszedülve talál meg) — tehetetlennek bizonyult is a közbiztonság megőrzésében és helyreállítására csendőrséget kellett kérni, nem valószínű, hogy a köztisztaság biztosításánál ily gyengének bizonyulna, ha kellő szelid nyomással erre „-tatik, -tetik“.

Utóvégre is ennél a szolgáltatnál nem kell félni botoktól, boxerektől, bicskáktól, revolyoktól és mindazoktól a kellemetlen szerszámoktól, melyektől a szolnoki rendőrök annyira idegenkednek. Ennél az ellenőrzésnél nem történhet veszedelem, nem eshet folytonossági hiány vagy kár sem emberben, sem állatban.

A rendőrség sokat tud tenni, csak noszogtassa az alkalmas „-tatik, -tetik“.

**Egy szolnoki turista**

## Szinészet.

Általánosan bevett szokás, hogy a vidéki zsurnalistika oly kritikát gyakorol az időközönként oda vetődő szintársolat felett, mely kritikára bátran rá lehet sütni a reklám bélyegét. Dícsérik, magasztalják azokat, mert rokouelkű lévén az ujságíró a színésszel, használni kíván azoknak s nem ártani.

Megesik néha, hogy egy erősebb tollú kritikus igazságosan ír de ez esetben feljajdul a trupp s mint a párducz rácsapja karmait a czupákra, mert ezen az uton érzi magát támadva.

Szalkay Lajos színigazgató ápril 28-án érkezett városunkba nagyobb szabású társulatával, s magában véve azon körülmény hogy ő a miskolci nemzeti színház direktora megadta azt a garantiát, melyet vártunk tőle, hozott egy első rangú társulatot.

A társulat tagjainak egy része művészi tehetséggel van felruházva, a kísérítő tagok pedig teljesen megállják helyüket. A direktor mindent elkövet a közönség szórakoztatására, riportoirjében a legújabb és legjobb darabok vannak felvéve; — nem marad tehát egyéb hátra mint az, hogy kritikát gyakoroljunk . . . . . a közönség felett.

Helyi kollegánk a következőket hozza legutóbbi számában:

Valljuk meg őszintén az igazat, hogy nem lehet egyenlő mértékkel mérnünk a Szalkay színigazgató által Szolnokra hozott társulatot — a múlt években itt járt Hidassy- és Balogh-féle társulatokkal, melyeknek bizonytalan existenciája csak részvétre indított bennünket számalomraméltó tehetetlen vergődésük iránt — sajnos, hogy az ily társulatok v i s s z a é l é s e i fokozták le — eddig a művészet iránt nem közömbös közönségünk meleg érdeklődését a színészet iránt.

Most azonban egészen megváltozott a helyzet, ma egész jogsultsággal emelhetjük fel szavunkat nemzeti színészetünk érdekében — midőn e valóban kiváló — a középszerűség színvonalán jóval felülemelkedett mondhatjuk a valódi művészi niveau álló szintársulat pártolásáról van szó, mely nem csak hogy megérdemli közönségünk támogatását, de melyet városunk jó hírneve és reputációja érdekében pártolni és felkarolni kötelességünk.

Nem vagyunk teljesen egy véleményen igen tisztelt kollégákkal, mert nem azért kell és nem azért járunk színházba, hogy a társulatot pártoljuk és felkaroljuk, de nem is szorul a társulat a felkarolásra, mert felkarolják ök önön magukat kitűnő játékkal, hanem eljárunk enenmagunkért, eljárunk tanulni, eljárunk művelődni s egyuttal szórakozni.

A fővárosi közönség intelligenciáját nagyban fejleszti a színház és ha nekik kijut abból az egész évben, nekünk vidékieknek önmagunkért kell megragadnunk az alkalmat, hogy ezen szellemi táplálkozást, ha csak ritkán, mondjuk egy évben 4—8 hét alatt teljesen kihasználjuk.

Szolnok lakosságának lélekszáma, társadalmi intelligenciája oly nagy, hogy ily rövid 4 heti színházi szezon alatt minden nap telt házat juttathat a vállalkozó színházgáznak, mert ha ezt sem tesszük, a kritika társadalmi műveltségünk rovására esik és ezzel csak a szegénységi bizonyítványt állítjuk ki magunkról.

Bemutató előadásokul 28-án Zihrer operettje „Svíhákok” 29-én pedig Dr. Fényes Samu kitűnő színműve „Kurucz Feja Dávid” került színre a közönség részvétlensége mellett. Az előadás egész menete magával ragadta a közönséget. Az első felvonásban tisztában voltunk vele, hogy elsőrangú társulattal van dolgunk Baracs Rózi (Muki) Kornay Margit (Rudi) Sárosi Paula (Berta) Keleti Juliska (Anna) elsőrangú színészek, kiknek játéka nem hagy maga után kívánni valót. Halmay Cornélia (Kampelné) pedig oly remek volt, hogy még anyósának is elfogadnánk. Ráthonyi Stefike (Mimi) pedig úgy játékaival, mint igazán remek tánczával elbájolta a közönséget. A férfi szereplők közül Szadai, Virágh, Csöreg, remekül oldották meg szerepeiket, míg Bogó (Wandracsek) és Horváth (Maller-Prémfestő) kitűnő játékaiban gyönyörködött a közönség.

29-én „Kurucz Feja Dávid” itt először. Bakó László (Feja Dávid) a budapesti nemzeti színház tagjának a játéka bámulatba ejtette a közönséget, vele nem igen fogunk folalkozni, ő sokkal nagyobb művész, mintsem hogy őt bíráljunk kellene, megmutatta ezt május 1-én Leár királyban, ahol mint második Nagy Imre tűnt fel, hatalmas temperamentuma, terjedelmes hangja, magas színvonalon álló művészi játéka a budapesti nemzeti színházba varázsolt bennünket, az utolsó felvonásban pedig a haldoklót oly művészi tökélyvel játszotta, hogy a színház orvosa már azon ponton volt, hogy segítségére siessen egy pár aether injectióval Feja Dávidban kitűnő partnere volt Pataky Riza (Ráskainé). Megbabonázó szép szemével vonzalmat, vérre szomjuhozó szerepével pedig gyűlöletet keltve maga iránt a közönségben. Ez az igazi művész, aki a szélsőségekben megállja helyét. Pataki Rizát a társulat elsőrangú tagjának mondhatjuk. Deéry Béla (Lantos), Rajz Ödön (Esze Tamás) szintén elsőrangú szereplők, kik egész tudásukat és erejüket öntik szerepeikbe.

30-án színre került a budapesti népszínház kitűnő műsor-darabja „A Baba”. — Szadai Ferencz, Bozóky Boriska, Sárossy Paula, Ráthonyi Stefi, Baracs Rózi és Horváth Kálmán élvezetes estélyt nyújtottak remek játékkal. Sárossy és Ráthonyi kitűnő erők és díszere válnak a társulatnak.

1-én Shakespeáre remek műve: „Leár király”. Bakó és Pataky Rizáról már megemlékeztünk, de ki kell mellettük emelnünk Jeszerniczky Sárkát és Rajzt, kik hatásos játékkal nagyban emelték az est sikerét. A darabban tapasztaltuk, hogy Rajz nem mindennapi színész, általános feltűnést keltett kitűnő játékaival. Nagyban hozzájárult még Deéry és Szaday az est sikeréhez.

2-én adatott „A kis szökevény” félhelyárral. Horváth, Sárossy Paula, Szaday (remekül lovagolt), Kornay Margit alaposan kitétek magukért. — Oly jól mulatott a közönség, hogy a darab végeztével a másodemeleti páholyban ülők azonnal megismételtetni szerették volna az egész darabot. Mint értesülünk, előadás után sajnálatos incidens történt, — lefoglalták Szadaynak hátsó lovát, de ő nem sokat törődött vele, kijelentvén, hogy most már egy okos szamarat vesz. Tegnap Lotty ezredesét adták telt ház mellett, mely előadásról jövő számunkban fogunk beszámolni. Felhívjuk az igazgató figyelmét arra, hogy a földszinti sorokban a székek egymásra vannak halmozva, szinte présben érzi magát a közönség.

**Csatak.**

\*) Ennél sem lehetne hizelgőbb kritikát írni. (szedő inas.)

## H I R E K.

**Előfizetőinkhez. Mindazon vidékieket, kik lapunkat megtartották, de az előfizetési összeget ez ideig nem küldötték be, felkérjük, hogy azt mielőbb hozzánk juttatni sziveskedjenek.**

Tisztelettel  
a „Szolnoki Lapok”  
kiadóhivatala.

— **Kórházbizottsági ülés.** A vármegyei közkórház kórházbizottságának tagjai 1902. évi május hó 6-án délután fél 4 órára a vármegyei székház baloldali kistermében rendkívüli bizottsági ülést tart. Az ülés tárgysorozata: Az elme-gyógyosztály kibővítésére vonatkozó vállalati szerződés bemutatása. A kórházi tisztviselők II. negyedévi tanácskozás jegyzőkönyvének beterjesztése. Az igazgató főorvos előterjesztése. a.) Az elmebeteg ideiglenes elhelyezése iránt. b.) A tüzi fecskendő ideiglenes elhelyezése iránt. Az igazgató főorvos jelentése a bujakóros betegek elhelyezése tárgyában. Igazgató főorvos előterjesztése a bujakóros betegeknek a kibővítendő új pavillon kisebb részében leendő elhelyezése iránt. A vármegyei főszámvevő jelentése a tartalék alap tárgyában.

— **Éghajlatunk kegyetlensége** ismét sok reményt tarolt le a napokban. A tavaszi lanya meleg a múlt héten mind hűvösebbre változott, annyira, hogy múlt hó 28-áról 29-ikére éjjel erős fagy csigázta meg a vegetációt. Ez azután több éjjelen ismétlődött és pusztítása a gyümölcsösökben és szőlőterekben mérhetetlen károkat okozott. A virágzó fák bokrétaí mind elpusztultak. Megyénkben az idén aligha lesz gyümölcs. A szőlőkben sem volt sokkal irgalmasabb. Összezsugorította, vagy mint a nép mondja, elperzselt a fűrtökkel megrakott zsenge najtások java részét, tönkretette az idej termés felét sok helyen, a harmadát pedig meggyeszte. Ha elgondoljuk, hogy határainkban, különösen Szolnokon és Jászberényben az utóbbi években mily nagy mértékben indult meg a szőlőtelepítés, akkor e tudjuk képzelni e zord időjárás pusztításának nagy mértékét, érteni tudjuk a gazdák felajdúását. Most igényel, fiatal korában a szőlő legtöbb költséget és fáradságot és még kedvező körülmények között is legkevesebbet hoz. Hát ha még azt a keveset is megfélezi, megharmadolja? Mikor nagy része a szőlőtelepeknek drága kamatos pénzen létesült. Csak-hogy tűrni kell. Nincs kivel perbe szállni.

— **Diszes, új mulatót** építettek most a tavaszon Müller és Westher, kik tavál a vasuti állomás melletti Kossuth vendéglőt vették meg. A parkirozott udvar egyik hosszoldalán a remek pavillon, melynek hatalmas terraszai az üde és árnyas kertben kényelmes pihenőt és szorakozó helyet adnak majd egy a városiaknak, mint a vonatok csatlakozására váró utasoknak. Egyébként is az új tulajdonosok korszerűleg átalakították az összes helyiségeket és mindent elkövetnek, hogy a közönség fokozott igényeinek mindenben megtudjanak felelni. Törekvő emberek, kik bizonyára látni fogják munkájuk eredményét. Az új gondúzó nyári csarnokot pünkösöd napján nyitják meg és a 68. gyalogezred kitűnő zenekara koncertirozása mellett adják át a közforgalomnak.

— **Nyolczsáz kiránduló Szarvason.** Szarvas községbe május negyedikén nyolczsáz kiránduló érkezik. Nem külföldi turisták, kik meg akarják nézni Magyarország kellő közepét, hanem szolnoki magyarok. Akik elmenni Szarvasra, hogy a népkertben a fáradságos munka után eltöltsenek egy vidám napot. A szolnoki államvasuti műhely munkásai a kirándulók, kik erre a célra az üzletvezetőségtől különvonatot és négyszáz koronát kaptak. Reggel 7 órakor érkeznek meg s Szarvason maradnak este 8 óráig. Saját zenekaruk hangjai mellett vonulnak ki a népkertbe, hol lesz ének, táncz, zene és vidám mulatozás. A kirándulókkal együtt érkeznek a műhely főnökei és mérnökei.

— **Véres kimenetelű pisztolypárbaj.** Pallay Lajos nagyváradi ügyvéd egy peres ügyben képviselte Weiszlovits Adolf ottani kereskedőt, a ki ellen két fia vagyoni pert indított. Az egyik fia Weiszlovits Gyula apja ügyvédjét állítólag inkorrekt viselkedése miatt a város főterén kétszer

arczul ütött, mely incidens pisztolypárbajt vont maga után. A párbajban Pallay ügyvéd halálos sebet kapott, s felgyógyulásához alig van remény. Minket közelebből annyiban érdekel ezen párbaj, amennyiben Weiszlovits részéről vezetősegédként Makay Izor nyug. honvédszázados, jászberényi vivótanár szerepelt.

— **Eljegyzés** Tamássy Béla szolnoki m. kir. anyakönyvvezető-helyettes ma tartja eljegyzését Abonyban Bogyó Pál kecskeméti apátplébános testvére Bogyó Sándor nyug. igazgató-tanító bájos és kedves leányával, Bettikével.

— **Gyermekek beoltása.** Az 1901. évi április 1-től, 1902. évi márczius 31-ig született oltásra kötelezett gyermekek, valamint a jelentkező felnőttek és a múlt évben elmaradtak oltása is f. évi május 1-től 15-ig dr. Hasitz Henrik városi orvos és oltó-orvos által, a saját lakásán (Szapáry-utca 28. sz.) naponta délután 1 órától 3 óráig fog eszközölni. Az oltások, az ünnepeket kivéve, minden nap fogantatottak. Felhívtnak a szülők, hogy akik gyermekeiket magánorvossal oltatják: magánorvosaitól vett igazolvánnyal, ugyancsak a fentjelzett helyen és időben saját érdekükben a hivatalos (ingyenes) bizonylat átvétele végett jelentkezzenek. Figyelmeztetnek az érdekelt szülők, hogy az esetben: ha gyermekeiket a megjelölt időben eszközölni oltásra be nem mutatják; vagy gyermekeiknek más magánorvossal történt beoltásukat a fent kitelt időben nem igazolják: a törvény értelmében legszigorubbán megfognak büntettetni.

— **Sógor, itt a jó bor.** Igen sok esetben, különösen mulatozás közepett szokták dalolni, hogy „sógor itt a jó bor”, most gyakrabban fogjuk hallani, mert Markseid bátyánk, — az egész város sógora, a Kintzler-ház átellenében a Juhász-féle házban koresmát nyit. Czimtablájára azt fogja írni, hogy „Itt a jó bor”. Markseid sógor. Gratulálunk Markseid sógornak új vállalkozásához és amidőn szerencsét kívánunk neki, elvárjuk tőle, hogy sógor ne legyen vizes a jó bor.

— **Az aradi színház megnyitása.** Zilahy Gyula, az aradi Nemzeti színház új igazgatója, május elsején rendezte az első, megnyitó előadást, bemutatva új társulatát. A megnyitás ezuttal eseményszámba ment s az aradiak zsufozásig megtöltötték a nézőteret, mely igen szép képet nyújtott. A díszelőadás gróf Zichy Géza ünnepi nyitányával kezdődött. Ezután Zilahiné Singhoffér Vilma énekelte el Tannhäuserből Erzsébet belépőjét s általános nagy tetszést aratott, mi különben természetes is. A harmadik szám Herczeg Ferencnek „Ó” című s ez-alkalmára írt szinpadí jelenete volt. Ezután Váradi Antal szavalta el nagy hatású s erőteljes prólogját, amely egyike a legszebb költeményeknek. A prólogot Bartók Lajosnak „Mohács után” című egy fejezetes történelmi drámája követte. Ez a hatalmas és költői szépségekben gazdag kis dráma méltán keltett nagyobb érdeklődést. A benne szereplő színészek közül Ternyei Lajos, Csiky László, P. Lukács Juliska és Borostyán Sárika igyekeztek a költőt megértetni. A közönség úgy nekik, mint Bartók Lajosnak sokat tapsolt. Mikor a függőnyt újra föl huzták, Gazdy Aranka adta elő Ábrányi Emil nagyhatású prólogját. A himnuszszal végződő megnyitó előadás műsorán utolsónak Géczy István „Falusi tréfa” című eredeti népszínműve szerepelt. Az ügyes és mulatságos apróságban Sz. Karácsonyi M. és Békéssy Gyula játszották a főszerepeket. A közönség ünnepi hangulatban volt s minden darabot, valamint minden szereplőt lelkesen fogadott, igaz tetszésről téve bizonyosságot. Ez az előadás általában arról győzte meg a jelenlevőket, hogy Zilahy Gyula igen jó társulatot szervezett és hogy ez a társaság az aradi magasabb igényeket is kielégíti. A megnyitó után társasvacsera volt, amelyen a műsoron levő darabok szerzői közül Bartók Lajos, Váradi Antal és Géczy István vettek részt az előadásra lerándult fővárosi-barátjával egyetemben. Ott volt gróf Festetich Andor, az orsz. vidéki színi-nézet főfelügyelője is.

## TÁRCZA.

### A mentor.

— Elbeszélés. —

Irta: Vécseiné Jankovich Luiza.

Az előkelő kör, melyhez Adorján Miklós tartozott, az utolsó perczig nem tartotta lehetőnek, hogy az a botor ember elhagyja menni a feleségét egy Fejér Klára miatt.

És hogy még is megtörtént a botrány és az édes szőke kis asszonyka egy tavaszi reggelen a gyorsvonattal elutazott Budapestről, méltó felháborodásukban hátat fordítottak az addig oly eleven, vendégszerető háznak. Adorján Miklós udvarolhatott, követhetett el botorságokat, a mennyit épen tetszett, senki sem vett róla tudomást.

Csakis Horváth Józsi képezett kivételt. Naiv rajongó lelke elhitette vele, hogy a sötétben tévelygőnek egy résztvevő barátja, kétségeiben vigasztalóra, a bajban segítségre van szüksége. Ezért hűségesen kitartott Adorján mellett. Nemes ambízióját képezte a tudat, hogy elhagyott barátjának ügyszólván mentora lehetett, ki bizonyára már régen valami helyrehozhatatlan ostobaságot követett volna el, ha ő nincs az oldalán.

Vannak ilyen mentor szerepre született egyének, — mert hisz erre is születni kell — kik csak akkor vannak ellenőkben, ha mások becsületéért sikra szállhatnak, ha életet menthetnek, ha két kétségbeesett szerelmes közt a közvetítő szerepét játszhatják, szóval nélkülözhetetlennek érzik magokat és boldogtalanok, ha látják, hogy némely ember boldogulni tud az ő közbenjárásuk nélkül is.

A fiatal Horváth ilyen mentornak született. Az egész megjelenése különben is rávallott erre a hivatásra.

Nem magas, de aranyos kérésű termet, nyílt, becsületes csinos arc, melynek fehérsége bizonyos leányos bájt kölcsönöz vonásainak, szelid szürke szemek és behizelgő, szívhez szóló hang.

Ez a kedves, jó fiú tehát, minden áldott reggel, mielőtt hivatalába ment volna, — fogalmazó volt a belügyministeriumban, — betoppant Adorjánhoz. Künn természetesen előbb széjjel nézett, hogy az asszonyt nélkülöző háznál minden rendben van-e? A reggelit úgy viszi-e be az inas, a hogy ura szereti: tea mellé sonka szeletek, vajjas zsemle, egy kis ibrikben tejsűrű. Azután ellátogatott a konyhába is a mindenható Zsuzsa asszonyhoz, kivel együtt elkészítették a menut, természetesen mind a Miklós kedvenc ételait. A szobákban is, mert barátja rendszerető volt, a pedánságig mindent felülvizsgált és csak aztán került a dolgozó szobának, hol a képviselő urat már rendesen az íróasztala mellett találta. Leült a számára készen tartott karos székbe és cigarettára gyújtva várt türelmesen, míg félbeszakították a munkát.

Miklós arcza ilyenkor rendesen felderült. Mondhatatlan jól esett lelkének ez igaz, önzetlen barát közelléte. Zárkózott, elkeseredett lelke kiengedett, mint a befagyott folyam az édes, enyhe tavaszi napsugárra. Letette a tolat és mosolyogva fordult vendége felé.

— Isten hozott édes fiam, mulasd magad a reggeli lapokkal, míg befejezem a munkámat.

Adorján nagyon ambíziózus képviselő volt, ki lelkesen vette a hivatását és különösen, mióta családi élete egy kaczer asszony miatt tökéletesen fel volt dülva, szinte beletemetkezett a munkába.

Mikor készen lett jegyzeteivel, melyek őszszel elmondandó nagyszabású beszédének töredékei voltak, elkészítették együtt az aznapi szólo programot.

— Délelőtt az ülésen vagyok, este, ha úgy kívánod, kimegyek veled a szigetre.

— És délután?

Adorján homloka elborult. A délutánt rendesen Fejérné társaságában szokta volt tölteni. Ezt tudhatja Józsi is, miért tehát ez indiskréció.

Csak hogy mentor uram nem engedi ám magát oly könnyen megzavarni. Ismeri ő jól e kifejezést ez arczon.

Mindenki visszariadna tőle, ő nem. Ő éppen azt tüzte ki célul, hogy e sötét kifejezést onnan száműzze és Miklós barátjának az arcza újra olyan boldog, sugárzó legyen, mint két évvel ezelőtt, mikor tizenhatéves kis baba feleségét hazahozta.

Egyenesen neki ment a kényes kérdésnek.

— A délutánt természetesen Klára ő nagysága társágában fogod eltölteni!

— Természetesen. Végre is mit tegyek? Előbb-utóbb a feleségem lesz.

— Fejér Klára? Soha. Arról én kezeskedem.

Adorján letette kezéből a tollat és csodálkozva meredt barátjára.

— Te? . . . Ugyan ne gyerekeskedjél! Ha nem szeretnélek annyira, ha nem tanultam volna — különösen az utóbbi időkben — becsülni azt a te hűsleges szivedet, bizony mondom neked gyerek, még megis neheztelnék illetlen beavatkozásodért. Hát így azonban pusztán kíváncsiságból kérdelem: hogyan tudnád te megakadályozni, hogy ol-tárhoz vezessem azt az asszonyt?

— Egyszerűen úgy, hogy hazahozom a feleségedet. — Miklós felkaczagott. Egy kissé ugyan erőltetve, döcögősen, de mégis csak kacaj volt az.

— Haza hozod a feleségemet?

— Igen, igen! Hiába nézesz rám olyan tágra nyitott szemekkel. Haza hozom az urához azt a bohó gyermekét, ki otthonát a faképnél hagyta, elfutott csupán csak azért, mert nagy tapasztalatlanságában azt hitte felőled, hogy valami félisten vagy, a kihez fogható nincs is a közönséges gyarló, hibákkal teljes emberfia között. És mikor ebből a naiv ábrándos hitéből durván kiméltlenül felrázta egy undok anonim levél és bálványa a porba hullott, kétségbeesett szegény kicsi asszonyka, nem akart semmi féle okos szóra hallgatni és a vége az lett, hogy haza futott a mamához, hogy kebelén elzokogva mérhetlen bánatát. Ezt eddig tökéletesen értem. De végre is itt nem végződhetik a dolog. . . .

— Eh, hagyj abba jó fiu! Én jobban ismerem Jolánt, mint te. Minden békítési kísérletemre keresztet vetne magára: „apage Satanas!” — Különb is sokkal messzebbre mentem én már, sem hogy a fele uton megállhatnék. Épen olyan jól tudod, mint én, hogy mihelyt a valópernek vége lesz, Klárát el kell vennem, ha az üdvösségemet is kellene érte cserébe adnom. Mikor hálójába kerültem. . . .

Horváth dühösen ugrott fel helyéből.

— Jó, hogy idáig értünk, barátom! Tehát mikor Fejér Klára hálójába kerültél! . . . Ez az, a mit én nem értek és nem fogok megérteni soha! Ha még valami közönséges járda-taposó mondaná ezt! De Adorján Miklós, a distingvált izlésű gentleman, a komoly, művelt ember, a nagy jövőjű államférfiú egy Fejér Klárába bolondul. Hát nem vetted észre, milyen egy közönséges asszony az? . . .

Tuczat asszony, a milyen minden bokorban van. Nem látod, hogy az arcza, mely bizony már kissé elvirult, mily vastagon van bekenve poudre de Seraillal, vagy mit tudom én mivel?

Es azok a rikitó hatásvadászó öltözékek, meg feltűnő modora, melynél a feleséged komornájának, sokkal diszkrétebb van. Eh igazán, hogy botlottál bele?

Adorján az egész kifakadás alatt idegesen babrált a szétszórt hírlapok közt. Gépiesen ki meg behajtogatja széleiket, össze-vissza hányta őket és csak nagy sokára felelt:

— Magam sem tudom már emlékszem, hogy eleinte én is oly hidegen, cynikusan bíráltam meg minden tettét, mozdulatát, egész lényét, mint ti. Különb én már régebben ismerem. A férje a mult cyklus alatt képviselőtársam volt. Egy jámbor, középszerűs örmény fiú, szénfekete göndör hajjal, czigányos arcczal, tiszta esufjára a Fejér névnek. Akkor még garçon ember voltam és eljártam a jourjaikra. Elég csinos, nyílt házat tartottak. Fejér Géza aztán hirtelen, váratlanul meghalt. Egy vadászat alkalmával áthült és a tüdő és mellhártyalobb, melyet onnan hazahozott, három nap alatt végzett vele.

Az özvegyet egy egész esztendeig se nem láttam, se nem hallottam róla. Viszavonult életét élt a fiatalabb testvére házában, kinek férje polgármester valami nagyobb ér-

délyi városban. Később a nagynénjével megint feljött a fővárosba lakni. Én már akkor nős voltam. . . .

— Te szerencsétlen! Nem volt az az asszony iskola-társa a feleségednek? Mert rendszeren ezen a réven szoktak az ily fajta asszonyok. Különb, mit is beszéltek. Fejér Klára iskola-társa annak a gyermeknek!

— Nem ismerték egymást a feleségemmel. — De azért gyakran találkoztunk a szigeten, futtatások alkalmával, a színházban, legtöbbször a képviselőház karzatán láttam őt. Okom nem volt udvariatlannak lenni, így tehát rendszeren köszöntöttem őt. Sőt, ha a feleségem nélkül voltam, sokszor csatlakoztam a kíséretéhez és bármennyire nem akartam is, lehetetlen volt észre nem vennem, hogy kitüntet. Hisz nem ismered az asszonyok ezerféle jelentéktelennek látszó apró fogásait, melylyel észre tudja vettetni, ha akarja, hogy ez, vagy az a férfi komolyabban érdeklí őt. És becsületszavamra mondom neked, hogy a mint ezt észre vettem, kerültem őt. Vagy hat hétig szándékosan kerültem a helyet, hol gondoltam, hogy vele találkozhatnám. A képviselőház karzatáról természetesen, nem száműzhettem. És ő ott ült mindig a rendes helyén, ha én beszédet tartottam,

Es olyankor mindig valami beszámíthatlan kedélyhangulat vett rajtam erőt. Fogatot láttam. És én, a ki gyűlöltem minden poset, állhatatosan reám szegzett szemeknek megbabonázó hatása alatt magával ragadott a hev és hatással, lángoló ékesszólón beszéltem, mint valami vidéki hőszerelem. A beszédem után felhangzó zúgó tapsvihár gyönyörrel töltött el őt miatta. Észrevétlenül annyira jutottam, hogy csak az ökedvéért örültem nagy parlamenti sikereimnek. Felnéztem rá, szemekünk találkoztak. . . . Az ő szeméi telve voltak olyankor ragyogó könnyesséppel, arcza kipirult, egész lényé át volt szellemülve.

Es ilyenkor nem láttad sem azt, hogy az arcza kendőzött, sem feltűnő modorát nem láltad kivetni valónak. Csak azt érezted, tudtad, hogy hangod csoda hatással van rá és lelkeitek sajátságos, titkos, kéjes gyönyörűséggel ölelkeztek e hang hullámain. Te csak neki beszéltél, ő csak téged hallgatott. Es így született meg ez a dicső szerelem, elvetve a hiúság melegáryában, kikelve virulva a bűn megfertőzött levegőjében.

— Hát legyen úgy. Tény, hogy az az asszony méltányol engem, érdeklődik ambicióm, terveim iránt és az országgyűlési rovatnak nincs lelkesebb tanulmányozója, mint ő, mig Jolánkának ilyesmire alig volt érzéke.

— Nem, a szegény kis pacsirtának. Ő csak csicseregni tudott, hála-hymnusokat zengen nagy boldogságáról. . . .

Adorján folytatta.

— Nem tagadom, lassanként nélkülözhetetlenné vált számomra annak az asszonynak a társasága.

— Fogadni mernék, hogy a beszédeidet is segített elkészíteni!

— Azt nem, hanem tudott lelkesedni és lelkesíteni.

— Épen úgy, mint csupa sport volt, mikor báró Gunos udvarolt neki. Járatta a „Vadász és Versenylap”-ot, mert akkor azt tartotta időszerűnek tanulmányozni. Otthou is volt a favoritok életrajzában, jobban ismerte a löverseny-technikus terminusait, mint a testvére gyermekeinek neveit. Aztán meg csupa költészet és irodalom volt, mikor a felkapott író, Halász Ödön tetszet meg neki. Azt meg kell adni, alkalmazkodó tehetsége van ő nagyságának! Lehet, hogy mikor reád vetette ki hálóját, komolyabban vette a dolgot, mint eddig. Egy olyan becsületes egy hal — gondolta magában — egy olyan ostobaságig becsületes, hogy ézzel talán lehet valamit elkezdni. Lássuk csak, talán egy csinos kis válopöröske. . . .

— Eh menj, te csúf száju. Elfogult vagy iránta, ennyi az egész. Különb mi is volt az az én nagy, megbocsáthatatlan vétkem? Udvaroltam egy csinos asszonynak, a ki érdeklődött irántam, ennyi az egész, mint a hogy azt ezer férfi megteszi. És ha az az ostoba levél közbe nem jő. . . .

Csalhattad volna az asszonyodat egész kényelmesen tovább is. Eredj, ne légy oly határtalan léha, hisz nem ismerék reád! Ezt gonosz szellemed mondta veled. Akkor, hátha így gondolkodol, miért nem tagadtál mindent az utolsó betűig? Az a tapasztalatlan gyermek talán elhitte volna neked. Adorján felpattant.

— Tagadni? Nézetem szerint, akkor aljasodtam volna csak közönséges ripókké. Nem, egy betűjét sem tagadtam el annak a levélnek, mert szoról-szóra igaz volt. De egyszer-mind kértem Jolánt, ne siesse el a dolgát! Gondolja jól meg, mielőtt elhagyná. Kértem őt, legyen hozzám kiméletes, legyen türelemmel, míg ez a boldogtalan szenvedély elmulik rólam. De hát, ő hallani sem akart semmiről, esomagolt és ment . . .

— És te még ezen csodálkozol? Hát felteszesz egy tizenkilenc éves szerelmes asszonykáról annyi életbölcséséget, annyi józan megfontolást, mely az ilyenforma ajánlatot megszíveltesse véle? Azt mondani neki: várjon amíg elmulik . . . legyen türelemmel . . . Törődjék bele a sorsába, hunyja be szemet addig . . . Addig! . . . De meddig? . . . És ha nem mulik el?;

— De elmulik — kiállott fel önfeledten Miklós — már el is mult! . . . Hisz Jolánkának tudnia kellett volna, hogy az ilyen asszonyok iránt érzett szenvedély olyan, mint egy rossz betegség: meglepni az embert, váratlanul, orozva. De ki lehet belőle gyógyulni, ha van, a ki áldott türelemmel, szeretettel gyógyítsa a beteget . . .

Horváth Józsi szeme felragyogott. Eleget tudott.

Öreg este volt már, mikor egy szürke selyem porköpenybe burkolt sűrűn elfátyolozott karesű alak surran be Adorján Miklós képviselő nyitva hagyott lakásába. Félénken néz körül, mint egy üldözött galamb, aztán, hogy nem lát senkit, megkönnyebülten sóhajt fel. Lassan, lassan neki batorodik, és egyenkint veti le kalapját, felöltőjét miközben tekintete pihenés nélkül röppen az ismerős kedves szobában ide s tova. Majd oda megy minden egyes butor darabhoz, gyöngéden szeretettel simogatva meg az érzéketlen fadarabot, mintha élő lény lenne, miközben el nem mulasztja hogy egy-egy csecsebecsét, mely nem állt megszokott helyén, megigazitson. Ez a foglalkozás lassanként egészen visszaadja önmagának. Kezdi magát itthon érezni. Egy-két perczig még gondolkodik, tétovázva áll a helyén, aztán felemelt fővel, édes gyermekszemeiben a boldogság sejtelmes felvillanával, egyenesen a konyhának tart.

— Jó estét Kata — szólal meg a természetes szakácsné háta megett.

De nagy szerencse ám, hogy a pompás pulyka pecsenye, melyet akkor húzott ki Kata a „rörli“-ből, mindenes-től a földre nem esett!

— Teremtő szent Atyám, — sikoltotta el magát bolond nagy örömeiben a konyha- királyné — a nagyságos asszony! . . . Itthon van, haza jött! . . . Oh, hála neked imádságos szüz Máriám, hogy ezt is meg hagyta érnem!

## HIRDETÉSEK.

366. vhtó. 1902. szám.

### Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szolnoki kir. járásbíróság 1902. Sp. III. 433. számú végzése által Dr. Singer Béni szolnoki ügyvéd által képviselt Pintér Ferencz szolnoki lakos végrehajtató javára Dr. Rázsó Béla szolnoki lakos ellen 200 korona tőkekövetelés és járulékaik erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag felülfoglalt és 1766 koronára becsült házi butorokból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek az 1902. V. III. 1772. számú kiküldő végzés folytán a helyszínén, vagyis Szolnokon alperes lakásán leendő eszközzésére **1902. év május hó 10-ik napjának délelőtti 9 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108.

§§-ai értelmében a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett becsáron alul is el fognak adni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez jogot tartanak, a mennyiben részükre a foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alulírt kiküldöttnél vagy írásban, vagy pedig szóval bejelenteni a törvényes következmények terhe mellett el ne mulasszák.

Kelt Szolnokon, 1902. évi április hó 24. napján.

Dósa István, kir. bir. végrehajtó.

**Eladó ház.** Jánosi Károly és neje tulajdonát képező, Szolnokon a Petőfi-utcában, a nagyvárosi iskola közvetlen szomszédságában fekvő 5 szoba, 1 pincze s mellékhelyiségekből álló lakóház szabad kézből eladó. A házat ezidőszerint több évre iskolai célra Szolnok városa tartja bérbe évi 900 korona bérösszegért. — Értekezni lehet a tulajdonossal Dárdán, vagy megbízottjával Nyitó Ferencz pénzügyi s.-titkárral Szolnokon. 1—3

**Eladó telek.** A fehérló utcában egy üres telek szabad kézből eladó. — Bővebb felvilágosítás nyerhető Jókai-utca 22. sz. alatt.

**Vizsgázott könyvelő** a legszerényebb feltételek mellett óhajt megfelelő állást elnyerni. Felvilágosítást nyújt e lap kiadóhivatala.

## Spitzer Lajos

férfi- és női divat-áruháza o o o o o o o

Szolnokon.

### Tavaszi idényre

férfi- és gyermek kalapok, legjobb minőségű czipők, harisnyák, sapkák, ruhácskák, fehérneműek, divatos nyakkendők, napernyők, blouzok és minden e szakmába vágó cikket

**Legnagyobb** ❀ ❀

❀ ❀ **választékban**

szereztem be és minden igyekezetem oda irányul, hogy úgy a helybeli, mint a vidéki vevőközönséget jó árukkal és olcsó szolid árakkal kielégíthessem.

6—10

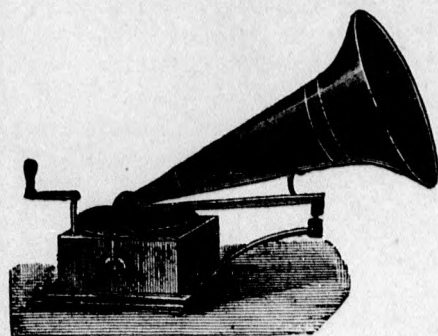
# Kintzler Testvérek

mű-órás és ékszerészek

Üzlet: Gorove-utca.

**SZOLNOKON.**

Saját ház.



Ajánlja raktárukat

## INGA, FALI, ÉBRESZTŐ ÓRÁK

svájci remontoir, horgony és henger, arany, ezüst, nickel,

**férfi és női zseb-órákból.**

Javítások és ujonnan elkészítések egy évi jótállás mellett eszközöltetnek.

Arany ékszerek a magy. kir. fémjelző hivatal bélyegével vannak ellátva, u. m.

**KARPERECZEK, BROCHOK.**

**MEDAL, ÉRMEK, GARNITUROK, FÜLBEVALÓK.**

Köves-, karika-, brillant- és gyémánt-gyűrűk.

**INGGOMBOK és ARANYLÁNCZOK**

gyári áron.

Látszerészeti cikkek minden kivitelben

13 próbás ezüst tárgyak, asztalszerek, girandok, asztalékek nemcsak legdivatosabb, de legjutányosabb áron nagy választékban találhatók.

— Vidéki —  
megrendelések  
pontosan és azonnal  
— teljesítettnek. —

— Vésési —  
munkák helyben  
— készülnek. —

## Braun Vilmos

kárpitos

Szolnok, Felső malom-ut 4. szám.

Készíték diványokat 12 frttól feljebb

Garniturákat . . . . 50 " "

Matt teljes hálószoba 110 " "

Ebédülő berendezés . . 80 " "

**Fabutorok rajz után a legjutányosabb árban készítettnek.**

**Mindenféle kárpitos és diszitó munkák, valamint tapétázások a legjutányosabb árban számítottatnak.**

Tisztelettel

**Braun Vimos**

vármegyei és közközházi kárpitos.

5—52

Magyar általános kőszénbánya r.-társulat

képviselője

**FODOR IZSÓ**

**SZOLNOK, SZAPÁRI-UTCZA 11. SZÁM.**

Ajánlja a kitünő minőségű

## Tatai brikett szenet

a tapasztalat igazolta, és számos elismerő levelek bizonyítják, hogy.

szántásnál gőzekéhez, cséplésnél locomobilokhoz nincs jobb és jutányosabb fűtő anyag a brikett szénél fűtő erőben eléri a porosz szenet,

**szoba fűtésre legkitünőbb,**

mert szagtalan, nem piszkít, nem porlik, salak nélkül hamuvá ég, egyforma darabokból áll, nem kell törni.

A *Tatai brikett szén* szolnoki főelárusító helye: »Mezőgazdasági szövetkezet«. 5—12